สนับสนุนฝรั่งเศส มิหนำซ้ำทั้งสองประเทศคือศัตรูของฝรั่งเศส ทั้งนี้สาเหตุมาจากการให้เกิดการปฏิวัติในประเทศตนอย่างที่เกิดในฝรั่งเศส อีกทั้งเมื่อครั้งฝรั่งเศสเข้าไปในอียิปต์ นโปเลียนอ้างตนในฐานะนักปฏิวัติฝรั่งเศสเรียกร้องความเป็นเอกราช ความเสมอภาค และภราดรภาพซึ่งกลายเป็นรากฐานสำคัญของรูปแบบการปกครองในยุโรปในยุคนั้น ประเทศอังกฤษมิได้ลังเลอีกต่อไป ยื่นข้อเสนอจะให้ความช่วยเหลือออตโตมานขับไล่ฝรั่งเศสจากอียิปต์ การยื่นข้อเสนอของอังกฤษเพื่อตัดกำลังศัตรูที่ตนจะผ่านเข้าไปประเทศอินเดียรัฐบาลออตโตมานรับข้อเสนอด้วยดี นอกจากนี้รัสเซียรีบส่งกองทัพเรือของตนเป็นพันธมิตรอีกประเทศหนึ่ง ประเทศอังกฤษ รัสเซีย และตุรกี จึงประกาศสงครามกับฝรั่งเศส

นโปเลียนเองอยู่ในสภาพไม่สบายใจ ทุกเวลาประชาชนพยายามต่อต้านตลอด การติดต่อกับเมืองแม่มีอยู่ไม่ขาดสาย และตนยังได้ทราบข่าวการเคลื่อนทัพของทั้ง 3 ประเทศอีกด้วย ฝรั่งเศสโต้ตอบด้วยการเข้าบุกยึดชาม (Syria) ในปี 1799 โดยผ่านอรีเซ (Arisy) จากนั้นบุกยึดกาซ่า รอมัลลาฮฺ (Ramallah) และจัฟฟา (Jaffa) สุดท้ายได้ล้อมอากา (Acre) แต่การเข้าล้อมอากาเพื่อยึดตรองนั้นไม่อาจประสบความสำเร็จได้ทันที เพราะการเคลื่อนทัพต้องผ่านทางทะเล ฝรั่งเศสขอกำลังอาวุธปืนใหญ่จากอียิปต์เพื่อรุกคืบต่อไป เวลานั้นเองกองทัพเรืออังกฤษนำโดยเซอร์ ซิดนีย์ สมิท (Sir Sydney Smith) ขึ้นบกที่ท่าอากา (Acre) และสามารถยึดปืนใหญ่ของฝรั่งเศสได้ทั้งหมด อะห์มัดปาชา อัล-ญาซาอิร (Ahmad Pasha Al-Jasaar) ผู้บัญชาการทหารแห่งอากาสามารถสู้รบได้ หลังจากการสู้รบระหว่างทหารฝรั่งเศสและทหารออตโตมานผู้กล้าหาญในเมืองนี้ นโปเลียนจำต้องนำทัพถอยกลับยังอียิปต์แบบมือเปล่า

นโปเลียนทราบข่าวความเคลื่อนไหวทางการเมืองครั้งใหม่จากกรุงปารีส พระองค์คิดว่าการเข้ามาขยายจักรวรรดิ์ของตนในประเทศตะวันออกนั้นคงจะล้มเหลวอย่างแน่นอน การถอยกลับยังฝรั่งเศสจะเป็นผลดีกว่าเสียอีก ทั้งนี้เพื่อรับตำแหน่งที่สูงกว่าอีกในฝรั่งเศส ดังนั้นจึงเดินทางกลับกรุงปารีสอย่างเงียบ ๆ

สงครามระหว่างฝรั่งเศสกับออตโตมานได้เริ่มขึ้นอีกครั้ง ผู้บัญชาการสูงสุดฝรั่งเศส พลเอกกาลีเบอร์ (Kaliber) รบกับผู้บัญชาการทหารตุรกี คือ แกรนด์วิเซียร์ ยุโซฟ ปาชา ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากเรือรบอังกฤษ นำโดยผู้บัญชาการทหารเรือ

เนลสัน กาลีเบอร์เสียชีวิตในสงครามถูกทหารหนุ่มผู้หนึ่งฆ่าตาย เรือรบของฝรั่งเศสถูกทำลายย่อยยับโดยเรือรบของอังกฤษ แต่เนลสัน ผู้บัญชาการเรือรบอังกฤษต้องเสียแขนข้างหนึ่ง และนัยน์ตาอีกข้างหนึ่ง พลเอกมีโน (Meno) ซึ่งบัญชาการแทนจำต้องยอมรับความปราชัย ทหารฝรั่งเศสถอยทัพออกจากอเล็กซานเดรีย ทหารอุษมานียะฮฺเข้ามาแทนที่ สงครามจึงยุติลง

หลังจากนั้น อังกฤษและฝรั่งเศสได้ทำสนธิสัญญาฉบับหนึ่ง และการเจรจาประสบความสำเร็จในปี 1802 ในข้อสัญญากำหนดให้อียิปต์ตกอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐบาลออตโตมาน และให้สิทธิ์ต่าง ๆ แก่รัฐบาลออตโตมานทุกประการ และยอมรับสาธารณรัฐเอกราชกรีกภายใต้การคุ้มครอง (Protectorat) ของออตโตมาน ออตโตมานต้องมอบทรัพย์สินของฝรั่งเศสที่มีอยู่ทั่วราชอาณาจักร ออตโตมานยังให้สิทธิ์พิเศษแก่ฝรั่งเศสซึ่งได้เคยให้ไว้ในปี 1740 คือเรือฝรั่งเศสสามารถแล่นผ่านทะเลดำ เช่นเดียวกับรัสเซียในปี 1803 อังกฤษได้ถอนทัพของตนออกจากอียิปต์และอเล็กซานเดรีย

ในยุคของซาลิมที่ 3 นี้ ได้เกิดความวุ่นวายในเซอร์เบียและอัลบาเนีย (Albania) ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยครั้งเพราะการยุยงจากประเทศภายนอก และพวกแจนิสซารีก็ก่อความวุ่นวายอีกครั้งหลังจากทราบข่าวว่าสุลต่านจะปรับปรุงกองทัพให้เป็นระบบใหม่

ในปี ค.ศ. 1806 ออตโตมานเกิดความขัดแย้งอีกครั้งกับรัสเซีย รัสเซียได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษ ทั้งสองประเทศได้เรียกร้องให้ออตโตมานประกาศสงครามกับฝรั่งเศส หากออตโตมานไม่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้อง อังกฤษจะนำกองทัพเรือผ่านช่องแคบดาร์ดะเนล โจมตีกรุงอิสตันบูลด้วยปืนใหญ่จากทะเล

ออตโตมานปฏิเสธข้อเรียกร้องทั้งหมดทันที อังกฤษจึงส่งกองทัพเรือของตนผ่านช่องแคบดาร์ดะเนล นำโดยแม่ทัพเรือดยุค เรือแห่งเวิร์ท (Duke of Worth) แต่การโจมตีออตโตมานมิได้ง่ายอย่างที่คาดการณ์

ทหารออตโตมานเตรียมพร้อมรับสถานการณ์ที่บอสฟอรัส การผ่านเข้ามาของเรือรบอังกฤษทางช่องแคบดาร์ดะเนล เหมือนมาหาหลุมฝังศพของตนเอง เรือรบจำต้องถอยทัพยังทะเลเมดิเตอร์เรเนียน มุ่งหน้ายังอเล็กซานเดรีย (1807) และพักอยู่ที่นั่น ทหารกลุ่มหนึ่งเข้ารุกรานเมืองราซิด (Rasyid) ทหารออตโตมานโต้ตอบได้ทันท่วงทีจนศัตรูพ่ายไป ด้วยเหตุนี้ทหารอังกฤษจึงถอยทัพตั้งแต่วันที่ 4 กันยายน 1807

รัฐบาลออตโตมานได้ประจักษ์ถึงกองทัพสมัยใหม่ที่เข้มแข็งและเป็นระบบของยุโรป โดยเฉพาะฝรั่งเศสภายใต้การนำของนโปเลียน และนายพลอีกหลายคนในอียิปต์ จึงมีความคิดที่จะจัดให้มีการวางระบบทหารสมัยใหม่ขึ้นเดิม ถ้าหากไม่ต้องการให้ประเทศต้องล่มสลาย บรรดาผู้บริหารของรัฐ เสนาบดีต่าง ๆ รวมทั้งสุลต่านเห็นชอบด้วยที่จะเปลี่ยนแปลงปรับปรุงระบบทหารสมัยใหม่ จึงได้จัดทหารแบบใหม่ขึ้นทีละเล็กทีละน้อย แต่พวกแจนิสซารีไม่พอใจ ก่อการกบฏอีก ความวุ่นวายในกรุงอิสตันบูลเกิดขึ้นมาอีกครั้งท่ามกลางการเผชิญหน้ากับศัตรูภายนอก การก่อกบฏยิ่งแผ่ขยายวงกว้างจนสุลต่านยอมอ่อนข้อต่อการเรียกร้องของแจนิสซารี ซึ่งให้มีการยกเลิกการจัดทัพสมัยใหม่แบบ "ยุโรป" เสีย สุลต่านอยู่ในสภาพอ่อนแอจึงยอมให้มีการยกเลิก พวกแจนิสซารีได้เห็นถึงความอ่อนแอของสุลต่าน ได้เรียกร้องให้สุลต่านสละราชบัลลังก์ เพราะพวกเขาเกรงว่าภายหลัง สุลต่านอาจคิดที่จะมีการเปลี่ยนแปลงระบบอีกครั้ง พวกเขาได้รับการสนับสนุนจาก "ไซคุลอิสลาม" ด้วยคำชี้ขาด (ฟัตวา) ว่า สุลต่านที่นำเอาระบบต่าง ๆ ของชาวยุโรปและธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ ที่ห่างไกลกับหลักการอิสลาม อีกทั้งยังบังคับใช้ประชาราษฎร์ยอมรับในสิ่งนั้น ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะเป็นสุลต่าน

จากคำวินิจฉัยของ "ไซคุลอิสลาม" ข้างต้น ทำให้เกิดการกบฏขึ้นและดำเนินได้ 2 วัน สุลต่านหมดที่พึ่งพิง และไม่อาจต้านทานได้อีก จำต้องยอมสละราชบัลลังก์

29.มุสตอฟาที่ 4

พวกแจนิสซารีได้แต่งตั้งมุสตอฟาที่ 4 เป็นสุลต่านแทนซาลิมที่ 3 ในปี ค.ศ.1807

ปี ค.ศ.1802 นโปเลียนโบนาปาร์ท มีอำนาจในฝรั่งเศส และได้รับตำแหน่งอันทรงเกียรติยิ่งคือ กงสุลใหญ่ ซึ่งกำลังจะขึ้นดำรงตำแหน่งจักรพรรดิ์แห่งฝรั่งเศสในปี 1804 นโยบายต่างประเทศหลังจากได้ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงใหม่ โดยเฉพาะต่อรัฐบาลอุษมานียะฮฺ ทางด้านการต่างประเทศกับรัสเซียและออสเตรียได้เรียกร้องให้ร่วมมือกันทำสงครามกับรัฐบาลออตโตมาน ซึ่งอยู่ในสภาพอ่อนโรย ในแผนการของยุโรปได้

แบ่งประเทศต่าง ๆ ให้อยู่ภายใต้การปกครองของแต่ละประเทศ หากได้รับชัยชนะต่อออตโตมาน โดยบอสเนีย อัลบาเนีย มาซิโดเนีย กรีก และอิปีรุส มอบให้ฝรั่งเศสปกครอง มอบให้ออสเตรียปกครองเซอร์เบีย ส่วนแบกแดด โรมาเนียและบัลแกเรีย มอบให้รัสเซีย ในระยะแรกได้เรียกร้องให้ออตโตมานเจรจาโดยสันติเพื่อทบทวนข้อสัญญาที่เคยได้ให้ไว้กับรัสเซีย เมื่อหลายปีที่ผ่านมา ออตโตมานไม่ยอมให้มีการเจรจาทบทวนข้อสัญญาดังกล่าว ดังนั้นจึงปฏิเสธข้อเรียกร้อง แต่ต่อมาภายหลังออตโตมานได้ทราบถึงข้อตกลงต่าง ๆ ของยุโรปจากสายลับ จึงตัดสินใจตัดไฟแต่ต้นลม ออตโตมานยอมเจรจากับรัสเซีย ทำให้แผนการของฝรั่งเศสที่ได้วางไว้ต้องล้มเหลว

สุลต่านครองราชย์ได้ไม่ถึง 1 ปี พวกแจนิสซารีแสดงความไม่พอใจต่อสุลต่านอีก สาเหตุสำคัญคือ สงครามมีบ่อยครั้งในขณะที่ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศยากจน ค่าใช้จ่ายที่มีให้ทหารไม่ได้เพิ่มขึ้น ทหารหิวโหย แจนิสซารีจึงได้เรียกร้องให้สุลต่านมุสตอฟาที่ 4 สละราชบัลลังก์อีก และให้สุลต่านซาลิมที่ 3 ซึ่งได้ปลดจากตำแหน่งแล้วนั้นขึ้นครองราชย์แทน สุลต่านมุสตอฟาจึงสั่งจับสุลต่านซาลิมที่ 3 และประหารชีวิตทันที ร่างของซาลิมที่ 3 ถูกโยนผ่านหน้าต่างพระราชวังตกลงมาด้านล่าง ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนกำลังประท้วง สุลต่านหวังจะได้รับการสนับสนุนแต่สุลต่านถูกโห่ร้องถูกประนาม ต่างโห่ร้องขับไล่สุลต่านออกจากตำแหน่งโดยเร็ว เพราะไม่สามารถขจัดปัญหาความวุ่นวายภายในประเทศได้อีกต่อไป

30.มะห์มูดที่ 2

หลังจากปลดสุลต่านมุสตอฟาที่ 4 สุลต่านมะห์มูดที่ 2 ขึ้นครองราชย์แทนในปี ค.ศ. 1808

ในขณะที่ทหารศัตรูยิ่งเพิ่มความเป็นระเบียบ ทหารออตโตมานมีเพียงกำลังใจเท่านั้น แต่ยังขาดระเบียบวินัย มะห์มูดที่ 2 ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้ได้

ผู้ที่ช่วยให้สุลต่านได้รับการแต่งตั้งคือ แกรนด์วิเซียร์ ไบร็อกดาร์ (Bairagdaar) ซึ่งมีความเด็ดขาดในการตัดสินใจ หากจำเป็นบางครั้งก็โหดเหี้ยม สำหรับ

ท่านแล้วการฟันคอประหารชีวิตเป็นเรื่องธรรมดา ท่านคือผู้ที่ช่วยสนับสนุนให้ประหารชีวิตสุลต่านซาลิมด้วย และหากว่าเขาร่วมมือกับพวกแจนิสซารีด้วยแล้ว แน่นอนตำแหน่งสุลต่านไม่อาจให้ความเชื่อมั่นว่าจะคงอยู่ต่อไปหรือไม่ เขามีอำนาจมากจนกระทั่งเป็นผู้แต่งตั้งสุลต่านและมีอำนาจในการปลดสุลต่าน นี่เป็นสาเหตุทำให้เขาเกิดความหยิ่งยะโสและขาดความยุติธรรม หากเมื่อใดเขาเดินตามถนนแล้วจะมีบริวารมากมายเดินเคียงข้างตลอด ทุกคนต้องเปิดทางให้เขา มิฉะนั้นจะถูกเฆี่ยนด้วยหวาย ความมีอำนาจของเขาเป็นที่เกลียดชังแก่ผู้คน รวมทั้งพวกแจนิสซารีด้วย สุลต่านได้แต่เฝ้าดูสถานการณ์ ผู้คนเริ่มเกลียดชังมากขึ้น จึงฟ้องแก่หัวหน้าแจนิสซารี พวกแจนิสซารีได้ล้อมบ้านของไบร็อกดาร์จำนวนนับพัน ไบร็อกดาร์และครอบครัวอยู่ในบ้าน ปืนของทหารเล็งไปที่บ้านของเขา ไบร็อกดาร์ไม่กล้าออกจากบ้าน ทหารแจนิสซารีใช้น้ำมันราดผนังบ้านของเขาและเผาบ้านของเขาเสีย ไบร็อกดาร์และครอบครัวเสียชีวิตด้วยไฟครอก ความวุ่นวายยิ่งเพิ่มมากขึ้น เกิดการประหัตประหารกัน กระทั่งมุสตอฟาที่ 4 ถูกประหารด้วยเช่นกัน สุลต่านไม่ได้แสดงปฏิกิริยาใด ๆ มิหนำซ้ำสุลต่านยังเห็นด้วยกับการเสียชีวิตของไบร็อกดาร์และสุลต่านมุสตอฟา เพราะทั้งสองคือศัตรูของพระองค์

เมื่อเห็นสุลต่านมิได้แสดงปฏิกิริยาใด ๆ พวกแจนิสซารีไม่ได้เรียกร้องใด ๆ สุลต่านยุติปัญหาด้วยการจัดตั้งกองทัพทหารแบบสมัยใหม่ เพื่อข่มขู่ชนชาติอื่น ๆ แจนิสซารีพอใจกับการตัดสินใจของสุลต่าน ความวุ่นวายสงบลง ค่าใช้จ่ายและเงินเดือนของพวกเขาได้รับการเพิ่มจากสุลต่าน

หลังจากความวุ่นวายภายในประเทศสงบลง สุลต่านเริ่มดำเนินงานต่างประเทศ โดยได้เจรจาสงบศึกกับอังกฤษในวันที่ 2 มกราคม 1809

หลังจากนั้น ออตโตมานก็เปิดเจรจาสงบศึกกับรัสเซียอีก การเจรจาเกือบจะทำให้ทั้งสองประเทศทำสงครามกัน อยู่ ๆ นโปเลียนได้โจมตีรัสเซีย รัสเซียจำต้องรีบเปิดเจรจากับออตโตมานอีกครั้งในวันที่ 28 พฤษภาคม 1812 บรรลุข้อตกลงที่บูคาเรส รู้จักกันใน "สนธิสัญญาบูคาเรสต์" ในข้อสัญญากำหนดให้โรมาเนีย แบกแดด และเซอร์เบียอยู่ในอำนาจการปกครองของอุษมานียะฮฺ และให้ออตโตมานมอบสิทธิต่าง ๆ แก่พวกเขา ส่วนรัสเซียได้สิทธิครอบครองเบซาราเบีย (Besarabia) จากความสำเร็จในสนธิสัญญากับรัสเซียในครั้งนี้ สุลต่านมะห์มูดมีเวลาทำนุบำรุงประเทศเป็นเวลานาน 10 ปี

เมื่อครั้งได้ทำสนธิสัญญาเวียนนาในปี ค.ศ.1815 ออตโตมานได้รับการยอมรับด้วยความเคารพในฐานะประเทศที่ยังคงควรอย่างยิ่งที่จะให้ความเคารพ

จากการพ่ายแพ้ของนโปเลียน ยุโรปเริ่มแสดงท่าที่ตามแผนการเดิมที่จะขับไล่ออตโตมานออกจากยุโรป

ในปี ค.ศ.1822 เกิดกบฏในประเทศกรีก หลายประเทศในยุโรปได้ส่งทหารอาสาสมัคร เวลาเดียวกันนี้เองที่นักประพันธ์ชื่อดังของอังกฤษ ลอร์ด ไบรอน (Lord Byron) อาสาสมัครเป็นทหารให้กับกรีกด้วย ทหารออตโตมานยังคงมีความเข้มแข็ง และมีกำลังใจเป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตาม สุลต่านทราบดีว่า กำลังใจเพียงสิ่งเดียวไม่อาจสู้กับทหารยุโรปที่จัดระเบียบอย่างดีเยี่ยมได้ นักรบกรีกเตรียมพร้อมรับมือกับทหารออตโตมาน และหากจำเป็นพวกเขาจะถอยหนีไปยังภูเขา สุลต่านมองเห็นลู่ทางใหม่โดยได้ขอความช่วยเหลือจากข้าหลวงแห่งอียิปต์ คือ มุหัมมัด อาลี ปาชา ซึ่งปกครองอียิปต์ตั้งแต่ทหารฝรั่งเศสถอยทัพออกจากอียิปต์ เพื่อให้ส่งทหารของเขาปราบปรามกบฏกรีก คำสั่งของสุลต่านไม่ได้รับการปฏิเสธใด ๆ มุหัมมัด อาลี ได้ให้บุตรชายของเขา อิบราฮีม ปาชา นำกองทัพของอียิปต์ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่า เพราะได้รับการฝึกทหารสมัยใหม่จากนายทหารฝรั่งเศสที่ยังอยู่ในอียิปต์ ชื่อว่า "โคโลเนล ซีฟ" และได้เข้ารับนับถือศาสนาอิสลามชื่อใหม่ว่า "สุไลมาน ปาชา" ในสงครามที่กรีกนั้น ชัยชนะเป็นของมุสลิมและถือเป็นชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ ทั้งนี้เพราะทหารอียิปต์จัดกองทัพได้เป็นระเบียบมากกว่า

รัฐบาลตะวันตกจัดประชุมที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เพื่อร่วมมือกันชาติที่ร่วมมีตัวแทนจากอังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซีย เพื่อหาข้อตกลงเกี่ยวกับประเทศกรีก ได้ข้อยุติให้กรีกได้รับเอกราชโดยมีกษัตริย์นับถือศาสนาคริสต์ ภายใต้การรับรองของรัฐบาลตะวันตก และกรีกต้องจ่ายญิซยะห์แก่ออตโตมาน 500,000 เปียสเตอร์ (Piaster) ต่อปี

มติที่ประชุมของรัฐบาลยุโรป ออตโตมานปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง เพราะมติดังกล่าวไม่ได้รับความเห็นชอบจากออตโตมาน ทั้งนี้เพราะออตโตมานไม่ได้เข้าร่วมประชุม รัสเซียจึงประกาศสงครามกับออตโตมาน ด้วยจำนวนของทหารรัสเซียมากกว่าและกองทัพที่เป็นระเบียบกว่า ทหารออตโตมานไม่อาจต้านทานได้อีกต่อไป จึงสามารถยึดแอดเดรียโนเปิล ไม่นานกองทัพรัสเซียก็สามารถรุกคืบเข้ามาจนเกือบจะเข้าถึงกรุง

อิสตันบูล ยึดมัสยิดอยาโซเฟีย เปลี่ยนเป็นโบสถ์ใหม่ แต่รัฐบาลยุโรปไม่เห็นด้วยกับการจะรุกคืบหน้าต่อไปยังอิสตันบูลของรัสเซีย เพราะเห็นว่าถ้าหากรัสเซียสามารถยึดครองเมืองนี้แล้ว รัสเซียจะสามารถเปิดประตูสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งจะกลายเป็นภัยกับอังกฤษ ฝรั่งเศส และออสเตรีย ในภายภาคหน้า รัฐบาลยุโรปเหล่านี้จึงรีบขัดขวางและให้มีการเจรจาลงนาม ออตโตมานทราบดีว่าทั้งหมดก็เพื่อผลประโยชน์ของชาวตะวันตก หากรัสเซียเปิดสงครามต่อไปในกรุงอิสตันบูล สงครามครั้งยิ่งใหญ่จะต้องเกิดขึ้น ดังนั้นเมื่อจัดให้มีการทำสนธิสัญญาในวันที่ 24 กันยายน 1829 ออตโตมานก็เรียกร้องให้รัฐบาลแบกแดดและรัฐบาลโรมาเนีย บัลแกเรีย โดบรอสโก ฮาโซว (Harsow) บาบาตัก (Baba Tak) บาซาญัก (Bazajak) วาร์นา (Warna) ปาราโปดี (Parapodi) กับเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้ปาราโปดี อีกทั้งมอบดินแดนในแหลมบอลข่านตั้งแต่กรีกจนถึงมอนเตรเนโกร (Montranegro) หรืออาจกล่าวได้ว่าให้มอบคืนดินแดนที่รัสเซียยึดครองมาได้ทั้งหมด หากไม่ปฏิบัติเช่นนั้นออตโตมานจะทำสงครามถึงที่สุด แม้กรุงอิสตันบูลจะพังพินาศก็ตาม รัสเซียจึงต้องยอมรับในข้อเสนอดังกล่าว

ในปี 1803 ฝรั่งเศสเริ่มดำเนินการแผนการ ซึ่งเคยคิดไว้ตั้งแต่ยุคการปกครองภายใต้หลุยส์ที่ 14 คือ ยึดครองอัลจีเรีย เหตุผลที่อ้างคือ เรือสินค้าถูกพวกโจรสลัดก่อกวนอยู่เป็นประจำ แต่ในความเป็นจริงฝรั่งเศสต้องการตั้งศูนย์กลางทางทหารในอัฟริกาเหนือ ซึ่งอังกฤษเองก็พยายามสร้างอิทธิพลในแถบนี้ โดยอังกฤษสามารถยึดยิบรอลต้าและเกาะมอลต้า (Molta) ไว้ได้

ในวันที่ 7 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1830 รัฐสภาฝรั่งเศสได้จัดประชุมหัวข้อตามที่ตกลงซึ่งมีกษัตริย์เข้าร่วมประชุมด้วย และต่างให้ความเห็นชอบกับแผนการดังกล่าว วันที่ 13 มิถุนายน ปีเดียวกัน ทหารฝรั่งเศสยกพลขึ้นบกที่ชายหาดอัลจีเรีย สงครามระหว่างฝรั่งเศสและออตโตมานปะทะขึ้น ชัยชนะเป็นของฝรั่งเศส ออตโตมานหมดอำนาจในประเทศนี้อีกต่อไป ภายหลังมีนักรบกอบกู้เอกราชนำโดยอามีรอับดุลกอเดร์อันเลื่องลือ อายุ 17 ปี พวกเขาต่อสู้เพื่อเอกราชจนสามารถปกครองตนเอง แต่สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้อีก จึงยอมมอบอำนาจ จากนั้นฝรั่งเศสจึงเข้ามาโจมตีซีเรีย

หลังจากสุลต่านได้ปกครองออตโตมาน และประจักษ์ได้ว่าจำต้องมีการปรับปรุงกองทัพก่อน แต่ต้องพบกับปัญหาที่พวกแจนิสซารีไม่ยอมรับการจัดทัพใหม่ แต่จะต้องให้คงรูปแบบเก่าซึ่งเคยประสบชัยชนะอันยิ่งใหญ่มามากต่อมากแล้ว

ในยุคก่อน จริงอยู่ที่ความกล้าหาญคือจุดสำคัญในกองทัพ ไม่เพียงแต่ทหารออตโตมาน ทหารม้าอันเลื่องลือของรัฐบาลยุโรป ต่างมีความเข้มแข็งและกล้าหาญทั้งนั้น เพราะเคารพเชื่อฟังคำสั่งของกษัตริย์ และพวกแจนิสซารีเองก็เข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งกว่าทหารม้ายุโรปเสียอีก แต่ปัจจุบันหลังจากยุคนโปเลียน สภาพได้เปลี่ยนไป สิ่งที่สำคัญสำหรับกองทัพคือ การจัดทัพที่เป็นระบบ และวินัยที่มั่นคง

เมื่อได้เห็นกองทัพอียิปต์ภายใต้การนำของมุหัมมัด อาลี ปาชา ผู้ครองนครอียิปต์ ซึ่งมีความเป็นระเบียบวินัยมากกว่า เพราะได้รับการฝึกจากเจ้าหน้าที่ของฝรั่งเศสที่ยังคงอาศัยอยู่ในอียิปต์ หลังจากนโปเลียนได้ฝึกทหารของเขา มีชื่อว่า โคโลเนล ซีฟ ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นสุไลมาน ปาชา

ในการเข้าปราบปรามกรีกโดยกกองทัพอียิปต์ก็เห็นชัดเจนถึงชัยชนะอันเนื่องจากกองทัพที่มีระเบียบวินัยนั่นเอง และอีกครั้งที่กองทัพอียิปต์ปราบปรามพวกวาฮาบี (Wahabi) ในประเทศอาหรับ ก็เพราะความเป็นระเบียบวินัยของทหารอีกเช่นกัน ซึ่งยิ่งทำให้สุลต่านต้องการให้ปรับปรุงระบบของทหารเสียใหม่

ปี ค.ศ. 1826 สุลต่านเริ่มดำเนินแผนดังกล่าวโดยการเรียกเสนาบดีต่าง ๆ รวมทั้งบรรดาผู้นำแจนิสซารี ประชุมหารือ สุลต่านแถลงแผนงานที่ได้วางไว้และว่าแผนงานดังกล่าวจะไม่ยกเลิกเด็ดขาด ในระยะแรกพวกแจนิสซารีเชื่อฟังดี ดังนั้นวันที่ 12 มิถุนายน 1926 เริ่มฝึกทหารสมัยใหม่ที่สนามอิท มีดาน (Ait Midan)

สุลต่านได้จ้างนายทหารจากฝรั่งเศสฝึกกองทัพแบบสมัยใหม่ขึ้น ระยะหลัง ๆ พวกผู้นำแจนิสซารีเริ่มซุบซิบกันระหว่างบรรดาทหารถึงความริษยาและชะตากรรมของตนจะเป็นอย่างไร "เราปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร? ไม่ใช่ทั้งหมดนี่เป็นการฝึกซ้อมจากพวกกาเฟรหรือ? กองทัพมุสลิมเรียนรู้จากพวกกาเฟรได้ด้วยหรือ? มาชาอัลลอฮฺ พวกเรานี่ทุเรสที่สุด หากเราปล่อยให้อยู่ในสภาพอย่างนี้"

เสียงกระซิบจากปากหนึ่งไปอีกหูหนึ่งอย่างรวดเร็ว พวกเขาก่อตัวขึ้นรวม 50,000 คน ภายใต้การนำของพวกผู้นำของเขาเอง เริ่มด้วยการปราศรัยถึงความริษยาของ

พวกเขา ผู้ร่วมประท้วงจำนวนดังกล่าวเข้าแถวพร้อมกันมุ่งหน้าไปยังพระราชวังของสุลต่าน พร้อมกับอาวุธครบมือ เพื่อโต้ตอบสุลต่านอย่างที่เคยปฏิบัติมาครั้งก่อน ๆ กับสุลต่านในอดีต แต่สุลต่านมะฮ์มูดมิได้ใจอ่อนอย่างสุลต่านก่อน ๆ และได้บอกกับเสนาบดีผู้ใหญ่ว่าเกี่ยวกับเรื่องนี้สุลต่านจะเผชิญหน้าแม้จะเป็นเช่นไรก็ตาม ใครก็ตามที่ต้องการติดตามในสิ่งที่ถูกต้อง จงเดินตามแนวทางของพระองค์ หากผู้ใดยังลังเลสงสัยจะไม่ตามพระองค์ก็ไม่เป็นไร หรือจะโจมตี เสนาบดีเห็นถึงความเข้มแข็งและความกล้าหาญจึงไม่ลังเลสงสัยอีกต่อไป สุลต่านเข้าไปในพระราชวัง นำธงมรดกของท่านนบีมุหัมมัด (ศ็อลฯ) สัญลักษณ์ของสงครามกำลังจะระเบิดขึ้น

เสนบดีซ้ายขวาสุลต่านกับพวกแจนิสซารี ใกล้เข้ามาทุกขณะ พร้อมโห่ร้องตะโกนประนามสุลต่าน ให้สุลต่านสละราชบัลลังก์ สุลต่านออกคำสั่งให้ยิงปืนใหญ่ไปยังพวกแจนิสซารีที่กำลังประท้วงอยู่ ปืนใหญ่ทุกกระบอกบรรจุกระสุนเตรียมพร้อม

มุฟตีได้รับคำสั่งให้อ่านอัล-ฟาตีฮะห์ และต่างอ่านอัล-ฟาตีฮะห์ตามมุฟตีการประท้วงของแจนิสซารีเข้าใกล้ทุกขณะ สุลต่านสั่งการให้แกรนด์วิเซียร์เรียกร้องให้พวกเขาหยุดประท้วง พร้อมได้ให้คำแนะนำ แต่พวกเขายิ่งกดดัน และยิ่งประนามด่าทอและให้สุลต่านสละราชบัลลังก์ จนเหลือระยะเพียงไม่กี่เมตรสุลต่านสั่งการให้ยิงทันที เสียงปืนใหญ่หน้าพระราชวังปะทุขึ้น ร่างไร้วิญญาณปลิวว่อนนับพันคน มีคนตายถึง 40,000 คน อีกหลายพันได้รับบาดเจ็บและวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิง

จากเหตุการณครั้งนี้ ทำให้อำนาจของทหารแจนิสซารีหมดไป ซึ่งตลอดระยะเวลานับ 10 ปี ได้สร้างความวุ่นวายภายในประเทศ การฝึกทหารสมัยใหม่ได้เริ่มฝึกกันอีกครั้ง จนออตโตมานไม่รู้สึกหวาดกลัวต่อทหารอันมีระเบียบวินัยของตะวันตกอีกต่อไป ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สุลต่านได้รับสมญานามว่าเป็น "แม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่" เปลี่ยนชุดแต่งกายจากเดิมมีผ้าคลุม ผ้าผูกหัว และอื่น ๆ ซึ่งเกิดความยุ่งยากในการทำสงคราม มาเป็นชุดนายพล สวมหมวก จนได้รับการยอมรับจากนายทหารทุกคน

31.อับดุลมะญีด 1

ราชโอรสของสุลต่านมะฮ์มูดที่ 2 ทรงพระนามว่าอับดุลมะญีด ขึ้นครองราชย์หลังจากที่มะฮ์มูดที่ 2 ได้สิ้นพระชนม์ในปี ค.ศ. 1839 สุลต่านอับดุลมะญีด 1 ได้สานงานของสุลต่านต่อ ทำนุบำรุงประเทศให้ก้าวหน้าต่อไป ไม่มีสงครามเกิดขึ้นเป็นเวลา 8 ปี ประเทศได้รับการพัฒนาก้าวหน้า แต่ในปี 1848 เกิดสงครามครั้งใหม่ ชาวโรมาเนียและแบกแดดเรียกร้องเอกราช จึงก่อกบฏขึ้น เจ้าชายแห่งออตโตมานส่งกองทัพไปยังแบกแดด รัสเซียจึงรีบส่งกองทัพยึดโรมาเนียก่อน จนเกือบจะเกิดสงครามกับรัสเซีย แต่ทั้งสองสามารถตกลงกันก่อน โดยทั้งสองประเทศมีสิทธิ์ครอบครองโรมาเนียและแบกแดดร่วมกัน

สนธิสัญญาระยะยาวกำหนดให้ผู้ที่นับถือศาสนาคริสเตียน ที่เป็นประชาชนของรัฐบาลอุษมานียะฮ์ จะต้องอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลรัสเซีย ในปี ค.ศ. 1863 ระยะเวลาของสนธิสัญญาหมดไป รัสเซียเรียกร้องให้ออตโตมานทำสนธิสัญญากันอีกครั้ง รัฐบาลตุรกีก็เห็นว่าตนต้องเสียเปรียบทั้ง ๆ ที่เป็นราษฎรของตน แต่กลับอยู่ภายใต้การปกป้องของรัฐบาลอื่น จึงปฏิเสธการเรียกร้อง รัสเซียตัดสินใจโจมตีแคว้นของออตโตมานอีก กระทั่งในเดือนกรกฎาคม 1853 แบกแดดและโรมาเนียต้องอยู่ภายใต้รัสเซียเท่านั้น

ในช่วงเวลานั้น ออตโตมานก็มีนายพลที่เข้มแข็งและกล้าหาญอยู่อีก คือ พลเอกอุมัร ปาชา สุลต่านจึงสั่งให้พลเอกอุมัร ปาชา นำทัพขับไล่รัสเซีย ทหารออตโตมานรุกเข้าไปในแหลมบอลข่าน รัสเซียไม่อาจต้านกองทัพออตโตมานได้ เวลาเดียวกันกองทัพเรือฝรั่งเศส และอังกฤษ เข้าไปในบอสฟอรัส โดยการอนุญาตของรัฐบาลออตโตมาน เพื่อเป็นการปกป้องการเข้าบุกของกองทัพรัสเซียในกรุงอิสตันบูล ส่วนสงครามที่นำโดยพลเอกอุมัรต้องหยุดชะงักเพราะอากาศเริ่มหนาว

เมื่อสงครามยุติลง นโปเลียนที่ 3 แห่งฝรั่งเศสได้ส่งตัวแทนเข้าพบซาร์นิโคลัสแห่งรัสเซีย เรียกร้องเชิญชวนให้มีการประชุมในประเด็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ด้วยเงื่อนไขให้รัสเซียถอนทัพออกจากโรมาเนียและแบกแดด และหากรัสเซียตกลงถอนทัพฝรั่งเศสและอังกฤษก็ถอนทหารออกจากทะเลดำ รัสเซียปฏิเสธข้อเสนออย่างสิ้นเชิง เมื่อ

เป็นเช่นนี้ ฝรั่งเศสและอังกฤษประกาศสงครามกับรัสเซียในปี 1854 รัฐบาลออสเตรียร่วมสนับสนุนรัสเซีย มีผลทำให้อุมัรปาชาสามารถขับไล่ทหารรัสเซียออกไปได้ จำต้องเปิดการเจรจายุติสงครามกับรัสเซียที่กรุงปารีส วันที่ 30 มีนาคม 1856 ในสนธิสัญญาระยะยาวขึ้น นโปเลียนที่ 3 ได้สิทธิ์ที่ดีกว่า

ในปี 1858 เกิดความวุ่นวายในจิดดะห์ ระหว่างมุสลิมกับคริสเตียน สายลับคริสเตียนได้บุกรุกเข้าไปในกงสุลใหญ่ ฝรั่งเศส กงสุลและเลขานุการกงสุลได้รับบาดเจ็บ และภริยาของกงสุลถูกฆ่าตาย เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดความสั่นคลอนการเมืองในยุโรปอีกครั้ง ฝรั่งเศสและอังกฤษเรียกร้องให้ออตโตมานให้มีบทลงโทษกับผู้ที่มีความผิดโดยเร็ว ข้อเรียกร้องได้รับการตอบสนองจากรัฐบาลออตโตมานโดยความเต็มใจ ผู้ต้องหาในคดีดังกล่าวถูกจับกุม และจะมีการขึ้นศาลพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิดอย่างยุติธรรมขณะที่กำลังรอการพิพากษาคดีอยู่นั้น เรือรบอังกฤษเทียบท่าที่กรุงจิดดะห์ กัปตันเรือได้เข้าพบข้าหลวงนครจิดดะห์ คือ นามิค ปาชา (Namig Pasha) เพื่อให้มีการพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิดภายในเวลา 24 ชั่วโมง หากไม่ดำเนินภายใน 24 ชั่วโมง อังกฤษจะยิงจิดดะห์ด้วยปืนใหญ่ในทันที นามิค ปาชา ได้กล่าวในทันทีว่า ตนมิอาจบังคับศาลได้ เพราะศาลมีศักดิ์สูงกว่าการเมือง การสืบสวนจะต้องเป็นไปตามขั้นตอนอย่างยุติธรรม เมื่อปรากฏชัดว่าใครคือผู้กระทำความผิด เมื่อนั้นจึงสามารถลงโทษผู้กระทำผิดได้ แต่กัปตันอังกฤษไม่สนใจใด ๆ กลับยังเรือรบสั่งยิงปืนใหญ่ยังจิดดะห์ ในเวลา 24 ชั่วโมง เวลาเดียวกันนั้นเอง ทูตพิเศษของสุลต่านจากออตโตมาน คืออิสมาอีล ปาชา ได้ไปถึง เมื่อเห็นว่าเรือรบออตโตมานไม่ยอมตอบโต้ด้วยปืนใหญ่ อังกฤษก็ยุติการยิง

ทั้งสองได้ส่งตัวแทนเจราจา ทั้งสองฝ่ายขึ้นบก จากนั้นก็ได้พิพากษาฆาตกรด้วยการประหารชีวิต เมื่อได้เห็นการพิพากษาประหารชีวิตต่างก็พอใจ อีกทั้งเรือรบออตโตมานเข้ามาสมทบอีก อังกฤษไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่จะหยุดพักที่จิดดะห์ต่อไป จึงถอยทัพกลับ

อิทธิพลของศาสนามีบทบาทสูงสุดในยุคนั้น เหตุการณ์มุสลิมฆ่าชาวคริสเตียนอย่างโหดเหี้ยมในจิดดะห์ ในปี ค.ศ. 1859 เพิ่งผ่านไป เหตุการณ์ทำนองเดียวกันเกิดขึ้นในชามอีกครั้งจากสาเหตุเพียงเล็กน้อย โดยพวกดรุซถูกมาโรไนท์ ฆ่าตาย เผ่าดรุซ

เป็นที่รู้จักว่าเป็นเผ่าที่รักพรรคพวก หากผู้ใดในเผ่าของตนถูกฆ่าตาย จะไม่ปล่อยให้ตายเฉย ๆ พวกเขาจะแก้แค้นจนถึงที่สุด พวกมาโรไนท์ถูกฆ่าตายเช่นกัน ความวุ่นวายจึงเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้ว่าพวกดรุซกับมุสลิมซุนนีจะมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน แต่พวกเขากลับร่วมมือกันเพื่อเผชิญหน้ากับพวกคริสเตียนมาโรไนท์ เหตุการณ์ลุกลามเรื่อย ๆ รวมทั้งคริสเตียนในทราบลุซ (Trablus) ลาซีกียะห์ (Lazigiyah) ซุฮุลละฮ์ (Zuhlah) และแดร์อัลกอมัร (Dair Al-Qamar) และลามไปในดามัสกัส อัล-อามิร อบูลกอดิร อัล-ญาไซรีย์ (All-Amir Abul Qadir Al-Jazairiy) ซึ่งเป็นทาสของฝรั่งเศส ได้ประกาศว่า พวกคริสเตียนที่หลบภัยในบ้านเขา เขาจะให้ความคุ้มครองด้วยความเต็มใจ มีคริสเตียนขอหลบภัยที่บ้านของเขาถึง 5,000 คน อัล- อามิร อับดุลกอเดร์ เชื่อว่าการกระทำของมุสลิมมิได้อยู่ในหลักการของอิสลาม และไม่ใช่สงครามศาสนา

รัฐบาลยุโรปโต้ตอบการกระทำดังกล่าวด้วยการเรียกร้องให้ออตโตมานจัดการทุกอย่างให้กลับคืนสู่สภาพปกติ และลงโทษผู้กระทำผิด หากไม่เช่นนั้นแล้ว รัฐบาลยุโรปจะร่วมมือกันส่งกองทัพ ผลลัพท์จะเป็นเช่นไร ออตโตมานน่าจะรู้ดี รัฐบาลออตโตมานรีบส่งแกรนด์วิเซียร์ฟุอัด ปาชา (Fuad Pasha) ไปยังดามัสกัสพร้อมทหาร 5,000 นาย ถึงที่นั้นวันที่ 17 กรกฎาคม 1860 สภาพบ้านเมืองจึงกลับสู่ภาวะปกติ ต่อมาเกิดความวุ่นวายอีกในหมู่มุสลิมรวมทั้งพวกดรุซ และพวกคริสเตียนมาโรไนท์ รวมไปถึงเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเอง แต่บทลงโทษต้องดำเนินต่อไป อย่างไรก็ตาม รัฐบาลยุโรปไม่พอใจเพียงแค่นั้น รัฐบาลยุโรปได้ออกมติร่วมกันโดยให้ส่งทหารฝรั่งเศส 6,000 นาย เป็นกำลังสนับสนุนรัฐบาลออตโตมาน เพื่อให้มีความปลอดภัย ทหารฝรั่งเศสมาถึงในเดือนสิงหาคม 1,860 ทหารออตโตมานก็ไปถึง ด้วยความฉลาดของฟุอัด ปาชา เมื่อทหารฝรั่งเศสเดินทางมาถึง สภาพบ้านเมืองกลับอยู่ในความสงบ เมื่อผู้กระทำผิดจากทุกกลุ่มถูกประหารชีวิต

อย่างไรก็ตาม ฝ่ายยุโรปก็ยังไม่พอใจกับบทลงโทษดังกล่าว ฟุอัด ปาชา ยอมจ่ายค่าเสียหายแก่พวกคริสเตียนจำนวนเงิน 75 ล้านกีรเซย์ ส่วนชาวเลบานอนต้องการให้พวกเขาได้รับอิสระจากอำนาจของรัฐบาลอุษมานียะฮ์ ออตโตมานสามารถตั้งทหารประจำการ 300 นาย รักษาความปลอดภัยเส้นทางระหว่างดามัสกัสกับเบรุต เมืองหลวงของเลบานอน

32.อับดุล อาซีซ

หลังจากอับดุลมาญีด I สิ้นพระชนม์ อับดุลอาซีซได้ขึ้นครองราชย์แทนในปี ค.ศ.1861 และได้เดินทางเยือนอียิปต์ ซึ่งขณะนั้นมี คอเดฟ อิสมาอีลเป็นผู้ปกครอง จากนั้นเดินทางเยือนปารีสต่อไป

ในปี ค.ศ.1863 เกิดกบฏในมอนเตนิโกร สุลต่านได้ส่งอุมัร ปาชา นำทัพปราบปรามกบฏ แล้วทหารออตโตมานเดินทางกลับยังกองบัญชาการ แต่หลังจากนั้นไม่กี่ปีเกิดกบฏขึ้นอีกในบอสเนียโดยพวกคริสเตียนได้เรียกร้องสิทธิต่าง ๆ มากขึ้นอีก ซึ่งล้วนเป็นการยุยงจากรัฐบาลในยุโรป อย่างไรก็ตาม ออตโตมานได้ส่งกองทัพเข้าปราบปรามได้อย่างยากลำบากยิ่ง อาวุธต่าง ๆ ที่กบฏครอบครองอยู่มาจากต่างประเทศ กบฏยิ่งมีอำนาจมากขึ้น

ในยุคปกครองของสุลต่านอับดุลอาซีซ เกิดกบฏอยู่เรื่อย ๆ ในแหลมบอลข่าน เจ้าชายแห่งเซอร์เบียเรียกร้องให้ตนเป็นกษัตริย์ที่อิสระจากอำนาจของออตโตมาน ในเฮอร์เซโกวินาก็เกิดกบฏเช่นกัน และยังก่อการกบฏในที่อื่น ๆ อีก เอกอัครราชทูตรัสเซีย อิกเนติเอฟ (Ignatiev) มีอิทธิพลต่อแกรนด์วิเซียร์อย่างมาก อีกทั้งสุลต่านมิได้มีความสนใจ เพียงแต่พยายามรักษาความเป็นระเบียบในพระราชวังก็เพียงพอแล้ว ความคิดในเรื่องประชาธิปไตยเริ่มเข้ามามีอิทธิพลในหมู่เยาวชนออตโตมาน อิทธิพลการปฏิวัติฝรั่งเศสแผ่เข้ามาในกรุงอิสตันบูล ความไม่พอใจในรูปแบบการปกครองแบบเก่า ซึ่งประชาชนไม่มีสิทธิ์ ไม่มีเสียงในการปกครอง และกฎหมายต่าง ๆ ที่ไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน เริ่มทำให้ทหารหนุ่มเริ่มเบื่อหน่าย ในจำนวนนี้มี มัดฮัด ปาชา (Mad-hat Pasha) ผู้นำทหารออตโตมานอันลือชื่ออยู่ด้วย

ในช่วงเวลานั้น เกิดกระแสต่อต้านจากอำนาจปกครองภายนอก มัดฮัด ปาชา ซึ่งเคยเป็นเลขานุการในหน่วยงานต่าง ๆ ด้วยความชำนาญ จึงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้ครองเมืองบางเมืองในแหลมบอลข่าน จนสามารถนำความเจริญในภูมิภาคนี้ เขาได้แสดงถึงการปกคองที่ยุติธรรม ได้ให้สิทธิอันสมควรแก่ชาวคริสเตียนที่นั้น อีกทั้งเมื่อเขาได้รับตำแหน่งข้าหลวงเมืองแบกแดด เขาได้สร้างผลงานหลายอย่างตลอดระยะเวลาการปกครองของเขา เขาได้สร้างความเจริญเพราะการปกครองที่มีประสิทธิภาพ เขาคิดว่าระบบ

การประครองของรัฐบาลออตโตมานทั้งหมดน่าจะมีการเปลี่ยนแปลง ให้มีกฎหมายรัฐธรรมนูญที่กำหนดสิทธิเสรีภาพของประชาชนอีกด้วย

เขาได้รับคำเชิญจากรัฐบาลออตโตมานเพื่อทำงานที่เมืองหลวงกรุงอิสตันบูล เขาจึงกลับมายังอิสตันบูลตามคำเชิญดังกล่าว เพื่อให้แผนการของตนลุล่วงไปด้วยดี สิ่งแรกที่ต้องทำคือ 2 กลุ่มอิทธิพลในศูนย์กลางการบริหารจะต้องให้ความเห็นชอบด้วย คือ กลุ่มอุลามาอฺ เพราะอุลามาอฺเป็นผู้ให้คำชี้ขาดต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นสิ่งจูงใจต่อราษฎรทุกคน กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มกองทหาร หลังจากทั้ง 2 กลุ่มได้ทำความใกล้ชิดเป็นอย่างดี จากนั้นเขาได้เข้าพบสุลต่าน ร้องขอให้สุลต่านปลดแกรนด์วิเซียร์ มุหัมมัด นาดิม ซึ่งเป็นนักอนุรักษ์ และไซคุลอิสลาม ฮาซัน ฟะฮฺมี เอเฟนดี สุลต่านปฏิบัติตามคำเรียกร้อง เปลี่ยนแกรนด์วิเซียร์เป็น รุซดี ปาชา ส่วนมุฟตีเปลี่ยนเป็น ฮาซัน ไครุลลอฮฺ เอเฟนดี คนส่วนใหญมองว่า มัดฮัด ปาชา จะขึ้นรับหน้าที่แทนรุซดี ปาชา ซึ่งแก่ชรามากแล้ว แต่ความคาดหวังของคนทั่วไปก็ไม่เป็นไปตามที่คาด เพราะความเป็นเสนาบดีคนใหม่นี้ มิใช่คนที่มีแนวความคิดเดียวกับมัดฮัด อย่างไรก็ตาม ความพยายามที่จะให้มีการเขียน "กฎหมายรัฐธรรมนูญ" ก็ยังคงมีต่อไป อุลามาอฺ ยังคงยืนยันชัดแจ้งว่ากฎหมายต้องมาจากอัลกุรอานซึ่งมีที่มาจากการประชุม ดังนั้นหากใครก็ตามที่ไม่ปฏิบัติตามอัลกุรอานไม่จำเป็นต้องเคารพเชื่อฟัง

มุฟตี ฮาซัน ไครุลลอฮฺ ต่างกับรุซดี ปาชา เขาได้รับอิทธิพลและความคิดจาก มัดฮัด ปาชา และรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม ซึ่งเป็นกระทรวงหลัก ฮุไซน์ อูนี ปาชา ซึ่งก็ได้รับอิทธิพลและความคิดของมัดฮัด ปาชา เช่นกัน แม้ว่าอุลามาอฺจะฟัตวา ชี้ขาดว่าอย่างไรก็ตามกฎหมายต้องมีที่มาจากการปรึกษาหารือ (Shura) แต่สำหรับสุลต่านมิได้สนใจเลยว่าฟัตวาชี้ขาดจะเป็นเช่นไร แม้การฟัตวาชี้ขาดนั้นยังคงได้รับการปฏิบัติ สุลต่านจะไม่ให้การปกป้องอีกต่อไป

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมหารือกันถึงสถานภาพของสุลต่าน แน่นอนที่สุดว่าแผนการวางรูปแบบการปกครองคงไม่สำเร็จแน่หากยังมีสุลต่าน จำเป็นจะต้องปลดจากตำแหน่งเสีย ผู้ที่พยายามอย่างมากในการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีคือ รัฐมนตรีกลาโหม ฮูไซน์ อูนี ปาชา ซึ่งได้เรียกร้องให้มุฟตีฟัตวารับรอง มุฟตี ฮุไซน์ ไครุลลอฮฺ ให้คำฟัตวาว่า "หากว่าคนคนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ไซด์ (Zaid) เป็นอามิรของมุสลิมทั้ง ๆ ทีตน

มิได้มีความปรารถนาและไม่มีความชำนาญ ในเรื่องการบริหารการปกครอง และยังใช้เงินงบประมาณส่วนกลางเพื่อตนเอง จนประชาชนและประเทศชาติไม่อาจแบกภาระได้อีกต่อไป อีกทั้งยังจะก่อความวุ่นวายในเรื่องโลกดุนยา และโลกอาคีเราะฮ์ จนเป็นเหตุให้รัฐบาลและศาสนาพังพินาศ แต่ตนยังคงอยู่ในตำแหน่งรัฐบาล แท้จริงแล้วย่อมเป็นภัยอันตรายอันใหญ่หลวง : เป็นไปได้หรือไม่ที่เขาจะต้องให้ออกจากตำแหน่ง ?"

คำถามอันยาวยืดดังกล่าว มุฟตีได้ให้คำตอบว่า สามารถกระทำได้ อัลฟากิฮฺ ฮาซัน ไครุลลอฮฺได้บันทึกไว้ว่า

"ด้วยระบบขององค์กรและกองทัพอันมีระเบียบวินัย พวกเขาได้ดำเนินงานตามมติอย่างเคร่งครัด บรรดาอุลามาอฺเองพยายามเกลี้ยกล่อมประชาชนเพื่อให้มีการฟัตวา ร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญ และผู้ที่จะขึ้นครองราชบัลลังก์แทนสุลต่านคนปัจจุบันได้เตรียมไว้แล้ว คือ มูร็อด พระราชวังถูกล้อมในเวลากลางคืน จนสุลต่านอับดุลอาซีซไม่มีหนทางจะปราบปรามเหล่ากบฏหรือรัฐประหารนี้อีกต่อไป ต่อมาได้มีเสียงปืนใหญ่ปะทุขึ้นเป็นสัญญาณแสดงการสละราชย์บัลลังก์ของสุลต่านอับดุลอาซีซ และสุลต่านองค์ใหม่จะขึ้นครองราชบัลลังก์"

33.มูร็อดที่ 5

สุลต่านองค์ใหม่ซึ่งเพิ่งได้รับการแต่งตั้งภายหลังร่วมเป็นพยานการสิ้นพระชนม์ของสุลต่านองค์ก่อน สุลต่านเกิดความสับสน นานวันยิ่งเห็นได้ชัดเจนว่า สุลต่านเป็นโรคจิต ไม่กล้าต่อสู้กับปัญหาความวุ่นวายต่าง ๆ รวมทั้งปัญหาที่เป็นความลับ เพราะท่านตกอยู่ท่ามกลางภยันตรายทางการเมือง ซึ่งบางครั้งมีความโหดเหี้ยม บางครั้งถึงกับทำให้ท่านโง่เขลาเบาปัญญา

มัดฮัด ได้เข้าพบเจ้าชายอับดุลฮามิดเพื่อมอบตำแหน่งสุลต่านแก่พระองค์ โดยมีเงื่อนไขหลักคือ กำหนดให้มีกฎหมายรัฐธรรมนูญสำหรับออตโตมาน ด้วยความถ่อมตนและความอ่อนโยน อับดุลฮามิดได้เตรียมพร้อมเป็นสุลต่าน เพราะท่านรักในภูมิลำเนาและอาณาประชาราษฎร์ หากเมื่อไรได้เป็นสุลต่านจะรับให้มีกฎหมายรัฐธรรมนูญดังกล่าว คำกล่าวของท่านสามารถมั่นใจได้อีกเมื่อท่านได้ให้คำสาบาน

คณะรัฐมนตรีเปิดประชุมอีกครั้ง ครั้งนี้มีมติใช้มุฟตีฟัตวาชี้ขาดคือ "หากว่าอิมามของมุสลิมเป็นบ้าจนไม่สามารถปกครองบ้านเมือง เขาจะออกจากตำแหน่งของเขาได้หรือไม่ ?"

คำตอบของมุฟตีคือ "ได้" อัลลอฮฺอะลัมบันทึกโดยอัล-ฟากิร ฮาซันไครุลลอฮฺ ของอัลลอฮฺให้อภัย (เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นวันที่ 30 สิงหาคม 1876)"

สุลต่านมูร็อดยอมสละราชบัลลังก์ ท่านถูกใส่ร้ายว่าเป็นบ้า และถูกขังไว้ในห้องภายในพระราชวัง

34.อับดุลฮามิด ที่ 2

อับดุลฮามิดขึ้นครองราชย์ได้ไม่นาน พระองค์ทรงทราบเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างแท้จริง พระองค์เป็นสุลต่านร่วมสมัยกับพระนางวิคตอเรียแห่งอังกฤษ ชาห์ นาซีรุดดีนแห่งเปอร์เซีย บิสมาร์คแห่งเยอรมัน และจักรพรรดิ์วิลเลี่ยมที่ 2 รัฐบาลยุโรปนั้นกำลังอยู่ในยุคฟื้นฟู สุลต่านได้เห็นถึงกำลังใจของคนรุ่นใหม่ในการเปลี่ยนแปลงกฎหมายใหม่ อย่างไรก็ตามสุลต่านเองก็ไม่อยากให้มีการเรียกร้องนี้ สุลต่านให้สัญญากับ มัดฮัด-ปาชาว่ารัฐบาลจะกำหนดให้มีกฎหมายรัฐธรรมนูญของประเทศ แต่สุลต่านกลับไปหาอุลามาอฺที่สนับสนุนเขา มิให้มีการร่างกฎหมายดังกล่าวขึ้น แผนการดังกล่าวเมื่อได้บอกกับมัดฮัด-ปาชา มัดฮัด- ปาชาเพียงแต่พยักหน้าตอบรับด้วยดี แต่ในความเป็นจริงแล้ว มัดฮัด-ปาชาต้องการมีอำนาจเสียเองด้วยซ้ำ

รุซดี ปาชา แกรนด์วิเซียร์แก่ชรามากแล้ว สุลต่านจึงแต่งตั้งให้มัดฮัด-ปาชาดำรงตำแหน่งแทน แต่แผนการของมัดฮัด-ปาชาก็ยังไม่อาจลุล่วงได้ หากไม่ได้ให้ผลประโยชน์แก่สุลต่าน แต่สุลต่านรู้ทัน มัดฮัดถูกย้ายราชการในอิสตันบูลไปยังยุโรปเป็นครั้งแรก และครั้งที่สองไปยังฏออีฟ (Tha'if) เขาเสียชีวิตถูกฆ่าด้วยมือสังหารจากสุลต่านที่ฏออีฟ

ในยุคของสุลต่านฮามิดนี้ เกิดกบฏในแหลมบอลข่าน อยู่เป็นระยะ ๆ สุลต่านส่งกองทัพไปยังเซอร์เบีย มอนเตนิโกร บอสเนีย และเฮอร์เซโกวีนา ปราบปรามกบฏที่นั่น และการปราบปรามประสบผลสำเร็จ อย่างไรก็ตาม เจ้าชายมีลาน (Prince

Milan) แห่งเซอร์เบียรู้สึกเกรงกลัวกับชัยชนะของออตโตมาน จึงขอร้องจากรัฐบาลยุโรปร่วมมือกันให้ความคุ้มครองเขา รัฐบาลยุโรปทราบดีว่าหากว่าพวกเขาไม่ให้การช่วยเหลือ คงจะไม่สำเร็จเป็นแน่ จึงเรียกร้องให้ออตโตมานเจรจาหาข้อตกลง

ในปี ค.ศ. 1877 รัสเซียประกาศสงครามกับออตโตมานอีกครั้งภายหลังจากได้ทำข้อตกลงบางประการอย่างเงียบ ๆ กับโรมาเนีย ทหารรัสเซียล่วงเข้าในเขตชายแดนของออตโตมาน ในข้อสัญญากับโรมาเนียนั้น ในสงครามครั้งนี้ โรมาเนียเป็นพันธมิตรกับรัสเซีย และทรัพย์สมบัติของโรมาเนียทั้งหมด รวมทั้งผู้นำทหารโรมาเนีย อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้นำรัสเซียเพื่อทั้ง 2 ประเทศจะได้รบเคียงข้างกับออตโตมาน รัฐออตโตมานโกรธแค้นกับการตัดสินใจของรัฐบาลโรมาเนียอย่างมาก เพราะโรมาเนียยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของออตโตมาน และรัฐบาลยุโรปน่าจะห้ามปรามท่าทีของโรมาเนีย เพราะเมื่อครั้งที่โรมาเนียเป็นเอกราช รัฐบาลยุโรปเองก็ให้การยอมรับโรมาเนีย แต่รัฐบาลยุโรปกลับเมินเฉย ดังนั้นในวันที่ 14 มีนาคม 1877 โรมาเนียประกาศเป็นเอกราชจากรัฐบาลออตโตมาน

วันที่ 4 เมษายน 1878 ออตโตมานและอังกฤษบรรลุข้อตกลงฉบับหนึ่ง ในข้อตกลงอนุญาตให้อังกฤษตั้งฐานทัพในหมู่เกาะไซปรัส ด้วยเหตุผลเป็นกำลังสนับสนุนทหารของรัฐบาลออตโตมาน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนกระทั่งปัจจุบัน ทหารอังกฤษยังคงตั้งฐานทัพอยู่ในเกาะไซปรัส และเป็นศูนย์กลางทางทหารปกป้องประเทศมุสลิมที่เพิ่งเกิดใหม่ในแถบนี้ (ตะวันออกกลาง) อย่างไรก็ตาม ชาวไซปรัสเองภายใต้การนำของสังฆราชมา การิออส พยายามเรียกร้องมอบเกาะนี้ให้อยู่ภายใต้อำนาจของกรีกอย่างเดิม ในเกาะไซปรัสนี้ยังคงมีชนกลุ่มน้อยเชื้อสายตุรกีกระทั่งปัจจุบัน

หลังจากเกิดสงครามครั้งประวัติศาสตร์ระหว่างรัสเซียกับออตโตมาน ในวันที่ 13 เมษายน 1878 บิสมาร์คได้ให้มีการประชุมใหญ่ที่กรุงเบอร์ลิน ยุติข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้น การประชุมในกรุงเบอร์ลินได้เกิดขึ้นจนได้ข้อตกลงว่า บัลแกเรียแบ่งเป็น 2 ภาค ทางภาคเหนือซึ่งเป็นพื้นที่ของบัลแกเรียเอง และทางภาคใต้เรียกว่า รุมอีลี (Rum Eli) อยู่ภายใต้การปกครองของโรมาเนีย บ๊อบโรสกา (Bobroska) อยู่ภายใต้รัฐบาลโรมาเนียเช่นกัน ส่วนรัสเซียปกครองเบอซาราเบีย (Besarabia) นีซา (Niaya) อยู่ภายใต้การปกครองของเซอร์เบีย เมืองการุส (Karus) อัรดาฮัน (Ardahan) และบาตูน (Batun) อยู่ภายใต้การ

ปกครองของรัสเซีย ส่วนบาญาซิด และวาดีซูกรัด (Wadi Syugrad) ยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของออตโตมาน นอกจากนี้ในข้อตกลงยังให้สิทธิการปกครองแก่เปอร์เซียด้วย โดยยกกาตุรให้เปอร์เซีย มอบซิซาให้แก่ออสเตรียยังรวมทั้งบอสเนีย-เฮอร์เซโกวีนา

ผลการประชุมกรุงเบอร์ลินถือเป็นการ "แบ่งเค้ก" อาณาจักร เกือบครึ่งหนึ่งของแผ่นดินตุรกี และส่วนหนึ่งในเอเชีย นอกจากนี้เจ้าชายซึ่งเคยจ่ายค่าส่วย ต่างได้ปลอดจากการปกครองของอาณาจักรออตโตมาน

หลังเสร็จสิ้นการประชุมใหญ่ซึ่งนำความสูญเสียมหาศาลแก่รัฐบาลออตโตมาน ในฮาราน (Haran) เกิดกบฏในอาร์เมเนีย (Armenia) และจอร์เจีย จากการยุยงของรัสเซีย ทหารของออตโตมาน ถูกส่งไปปราบปราม ทหารออตโตมาน ขาดความเข้มแข็งอีกต่อไป รัฐบาลออตโตมานในช่วงนี้ได้ชื่อว่าเป็น "คนป่วยแห่งยุโรป" (Sick Man of Europe)

การสูญเสียยิ่งทำให้กองทหารหนุ่มไม่พอใจต่อสุลต่านและระบบของรัฐบาล แนวความคิดในการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลเป็นแบบรัฐสภาของ มัดฮัต ปาชา ฝังลึกในจิตใจทหารหนุ่ม ภายหลังได้เกิดกลุ่มอย่างลับ ๆ เรียกว่า "ตุรกีหนุ่ม" (Young Terk) กระทั่งสามารถตั้งเป็นพรรคการเมืองอย่างเปิดเผยเรียกว่า "อิตตีฮัดวัตตารอกกี" (Ittihad wat Taraggi) ชนวนการก่อกบฏเกิดขึ้นครั้งแรกที่รุมอีลี (Rum Eli) เพื่อเรียกร้องให้มีการร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งสุลต่านอัลดุลฮามิดเคยให้สัญญาไว้แต่กลับยกเลิก (1908)

ความโกรธแค้นของประชาชนนับวันยิ่งทวีคูณ ไม่อาจต้านทานได้อีก กองทัพจาก Davisi แอดเตรียโนเปิล และโซโลมินี ภายใต้การนำของพลเอกมะฮฺมูด เซากัต ปาชา (Mahmud Syaukat Pasha) ซึ่งเดิมเป็นชาวแบกแดด เข้าไปในกรุงอิสตันบูลแย่งอำนาจจากสุลต่าน สามารถยึดครองสถานสำคัญ ๆ เพียงเวลา 1 สัปดาห์ หลังจากทุกอย่างเตรียมพร้อม ทหารปฏิวัติได้ส่ง Ultimatum เข้าพบสุลต่านให้สุลต่านออกจากพระราชวังสละราชบัลลังก์ หลังจากได้ให้คำฟัตวาตามธรรมเนียมปฏิบัติ ให้ปลดสุลต่านที่นำความสูญเสียแก่ประเทศชาติ สุลต่านไม่มีทางเลือกอีกต่อไป ออกจากพระราชวังดัลมา บักซ์ (Dalma Bagsh) ไปยังเกาะกานารี (Kanari) หลังจากนั้นไม่กี่เดือนก็สิ้นพระชนม์ ใน ค.ศ. 1909

เพื่อเป็นการสืบทอดตำแหน่งสุลต่านซึ่งได้ปลดไปได้แต่งตั้งมกุฎราชกุมาร ชื่อ มุหัมมัดราซัด ซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับสุลต่านอับดุลฮามิดขึ้นเป็นสุลต่านทรงนามว่า "สุลต่านมุหัมมัด ที่ 5"

รัฐบาลออตโตมานต้องสูญเสียสิทธิ์หลายอย่างในยุคของสุลต่านอับดุลฮามิด แต่สุลต่านมิใช่เป็นผู้ทำลายหรือผู้ขายชาติ สุลต่านพยายามต่อต้านศัตรูของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลยุโรป ด้วยจิตใจอันเด็ดเดี่ยวในฐานะมุสลิมคนหนึ่ง สุลต่านเกิดผิดพลาดอย่างร้ายแรงเมื่อท่านไม่ได้สนใจกับอุดมการณ์ใหม่ซึ่งได้เริ่มซึมลึกในจิตใจของบรรดาทหารหนุ่ม นั่นคือการเรียกร้องสู่ความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งจะกำหนดอำนาจอันจำกัดของสุลต่าน และมอบอำนาจการประชุมหารือแก่ผู้แทนราษฎร สุลต่านไม่ได้ให้ความสนใจใด ๆ ยังคงยึดแนวทางการปกครองแบบเก่า อำนาจทุกอย่างมาจากสุลต่าน ส่วนบรรดาทหารหนุ่มที่ต้องการเปลี่ยนระบบการปกครองถือเป็นศัตรูของพระองค์ ผู้ที่ริเริ่มอุดมการณ์นี้คือ มัด-ฮัด ปาชา ซึ่งต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของเขาย้ายไปยังฏูออีฟจนถูกฆ่าตาย ระบบสายลับ ซึ่งได้นำมาใช้ภายในประเทศทำให้ประชาชนต่างเกิดความไม่เชื่อใจซึ่งกันและกัน

สุลต่านสั่งการให้อุลามาอฺ ได้ออกคำชี้ขาดฟัตวา ว่ารัฐบาลนั้นเป็นสิ่งที่ฮารอม (ไม่อนุมัติ) เพราะเป็นการทำลายสิทธิ "ผู้มีอำนาจ" (Ulil Amri)

ประชาชนนับวันยิ่งเสื่อมคลายความเคารพต่อสุลต่านจนกระทั่งผู้นำทหารกลุ่มก่อการกบฏเรียกร้องจนสุลต่านจำต้องสละราชบัลลังก์

ในช่วงที่สุลต่านมีอำนาจอยู่ ญาติพี่น้องใกล้ชิดภายในครอบครัว หากมีผู้ที่ฉลาดหลักแหลม สุลต่านถือว่าเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อพระองค์ ในคุฏเบาะห์วันศุกร์ต้องมีการตรวจสอบก่อนกระทั่งคำว่า "Antal Murad" ได้ห้ามมิให้อ่านในคุฏเบาะห์ เพราะมีคำว่า "Murad" ซึ่งเป็นชื่อของสุลต่านองค์ก่อน ซึ่งตนให้ร้ายว่าเป็นคนบ้าและได้ขังไว้ในคุกภายในพระราชวัง จากสาเหตุดังกล่าว สุลต่านมุหัมมัดราซัดเองก็เกิดความรู้สึกกลัวเพราะอาจถูกฆ่าตายหรือถูกใส่ร้ายว่าเป็นคนบ้า

สุลต่านอับดุลฮามิดเองก็ต้องการให้อิสลามนั้นแข็งแกร่งเช่นเดิม และได้ลุกขึ้นต่อสู้พวกตะวันตก นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ไซยิดญาลาลุดดีน อัล-อัฟฆอนี ได้เรียกร้องให้สุลต่านออกจากกรุงอิสตันบูล เป็นผู้นำมุสลิมเข้ามาอยู่ในแนวร่วม "Pan Islamism" ตาม

แนวความคิดของท่าน แต่ด้วยสาเหตุที่ญามาลุดดีนอัล-อัฟฆอนี เป็นนักวิชาการ นักคิดที่กว้างขวาง ญามาลุดดีนอัล-อัฟฆอนี ถูกสุลต่านจับขังในคุกซึ่งได้เตรียมไว้เป็นการเฉพาะสำหรับเขา

35.มูหัมมัด ที่ 5

สุลต่านมูหัมมัด ที่ 5 ซึ่งได้รับความกดดันอย่างมากจากอับดุลฮามิด ทำให้ท่านขาดความมั่นคงในจิตใจ สภาพของสุลต่านยังได้รับความกดดันจากการต้องยอมรับ "กฎหมายหลักรัฐธรรมนูญ" ยิ่งไปกว่านั้นต้องเผชิญหน้ากับผู้นำพรรค Ittihad wat-Taraggi กุมอำนาจการการปกครอง สุลต่านเป็นเพียงสัญลักษณ์ของรัฐบาล ไม่มีอำนาจบทบาทที่จะดำเนินการใด ๆ

ปี ค.ศ. 1911 เกิดการก่อกบฏขึ้นในเยเมน อิมาม ยะห์ยา ฮามีซุดดีน ซึ่งเป็นอิมามและกษัตริย์ผู้นับถือนิกาย ไซดีย์ (Zaidiy) แห่งเยเมน มีวัตถุประสงค์เพื่อปลดปล่อยอิสระจากการปกครองของรัฐบาลออตโตมาน ออตโตมานส่งกองทัพปราบปรามโดยเข้าไปในอซิร (Asir) และศอนอะอฺ (Shan'aa) ภายใต้การนำของพลเอกอิซซาท ปาชา (Izzat Pasha) กองทัพของอิมามยะห์ยาต่อสู้อย่างกล้าหาญ กระทั่งต้องมีการทำสัญญากัน ตกลงให้เอกราชแก่เยเมนภายใต้การนำของอิมาม ยะห์ยา ส่วนเมืองศอนอะฮฺยังคงอยู่ภายใต้อำนาจของออตโตมาน

หลายปีต่อมา เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 อิมามสามารถยึดเมืองศอนอะฮฺได้สำเร็จและได้ย้ายศูนย์การปกครองมายังเมืองนี้

หลังจากกบฏในเยเมน ก็ได้เกิดกบฏกุรดีสถาน หลังจากนั้นในอัลบาเนียและหลายประเทศรอบอัลบาเนีย ซึ่งล้วนต้องการมีอำนาจเป็นของตนเอง

ในปี ค.ศ.1912 อิตาลี บุกรุกออตโตมานโดยมิได้ประกาศสงครามมาก่อน เข้าไปในตรีโปลีได้ทำลายเรือสินค้าจมลงทะเล ซึ่งจอดเทียบท่าเบรุต ทหารอิตาลีสามารถเข้าไปในตรีโปลี และ บัรกาฮ์ (Barkah) เพราะความอ่อนแอของทหารออตโตมาน ทหารออตโตมานส่งทหารภายใต้การนำของอันวัร ปาชา (Anwar Pasha) จากนั้นกามาล ปาชา (Kemal Pasha) ได้นำทัพ ภายหลังรู้จักในนาม "อตาเติร์ก" (Attatürk) เกิด

การสู้รบกันอย่างดุเดือด ออตโตมานเกือบจะชนะและขับไล่อิตาลี ในเวลาเดียวกันนั้นเกิดกบฏในแหลมบอลข่าน ทั้งบัลแกเรีย เซอร์เบีย มอนเตนิโกร และกรีก กองทัพออตโตมานจำต้องถอยทัพปราบปรามกบฏในแหลมบอลข่าน ปล่อยให้ชาวอาหรับตรีโปลีสู้รบต่อไปเพื่อปกป้องมาตุภูมิ ภายใต้การนำของกลุ่มซานูซี นั่นคือแนวทางอิสลามสมัยใหม่ซึ่งเดิมเป็นการเคลื่อนไหวแบบซูฟี ภายใต้การนำของอิมาม ซายิด ซารีฟ อัซ-ซานูซี รวมทั้งทหารอาสาสมัครอาหรับอีกจำนวนมาก ในส่วนการปราบปรามกบฏในแหลมบอลข่าน เป็นที่แน่นอนว่าพวกเขาได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลยุโรป วัตถุประสงค์หลักเพื่อขับไล่ออตโตมานออกจากยุโรป เริ่มจากอาณาเขตของพวกเขา จนกระทั่งขับไล่ออกให้หมดจากยุโรป

การเคลื่อนไหวของพรรค "Ittihad Wat-Taraggi" ยิ่งนานวันยิ่งรับความคิดชาตินิยมจากชาวตะวันตกมากขึ้น พวกเขาต้องการให้สู้รบเพื่อปกป้องชนชาติตุรกีของอาณาจักรออตโตมาน และปลดตัวแทนต่างชาติออกให้หมดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาวอาหรับ ด้วยเหตุนี้การนำเอาทฤษฎี "ชำระล้างตุรกี" ทำให้ชาวอาหรับแปลกใจอย่างยิ่งกับการที่ไม่ได้รับความสนใจจากศูนย์กลางอำนาจ ดังนั้นจึงเกิดการเคลื่อนไหวลับ ๆ เพื่อเรียร้องการแยกตัว

ทั้งหมดนั้นเป็นความเคลื่อนไหวของพรรคการเมือง "Ittihad wat-Taraggi" ตั้งแต่ปี 1912-1913

รัฐบาลใช้จ่ายเงินสดในการทำสงครามเป็นจำนวนมาก จนเหลือเงินไม่มากนัก ทหารไม่มีเวลาพักผ่อนเลย อีกทั้งสงครามทุกครั้งระยะหลัง ๆ แพ้มากกว่าชนะ ส่วนภายในประเทศเกิดความแตกแยกในขณะแผนการในอนาคตไม่มีการกำหนดใด ๆ เลย

ในปี 1914 เจ้าชายแห่งออสเตรีย-ฮังการี ถูกลอบสังหารในซาราเจโวเป็นเหตุให้สงครามครั้งที่ 1ระเบิดขึ้น

ตลอดระยะเวลา 1 ปีพรรค "Ittihad wat taraggi" มีแนวโน้มเข้าข้างเยอรมันจักรพรรดิ์วิลเฮลม์ที่ 2 เมื่อครั้งมาเยือนออตโตมานได้รับการต้อนรับอย่างดีที่กรุงอิสตันบูล กระทั่งปัจจุบัน มีอนุสรณ์การมาเยือนในครั้งนั้นด้วย ในสงครามโลกครั้งที่ 1 ออตโตมานเป็นพันธมิตรกับเยอรมัน และออสเตรีย-ฮังการี ทำสงครามกับฝ่ายพันธมิตรอังกฤษ รัสเซีย ฝรั่งเศส และรัฐบาลอื่น ๆ

แกนนำพรรค "Ittihad wat Taraggi" อันวาร์ ปาชา ซึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารที่ดามัสกัส (Syria) ได้ทำการจับกุมวัยรุ่นชาวอาหรับและผู้นำอาหรับซึ่งได้เรียกร้องให้ซีเรีย (Syria) ได้รับเอกราช และให้มีการปกครองตนเองต่างหาก แต่การต่อสู้อันถูกต้องของพวกเขาได้รับการตอบโต้โหดเหี้ยม ระยะแรก ๆ เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ชาวอาหรับในบรรดาทหารชาวตุรกี ถูกจัดอยู่ในแถวหน้าสุดเมื่อออกสู่สนามรบ จนพวกเขาต้องทิ้งบ้านเมืองภูมิลำเนาของตนเพื่อทำสงคราม หลังจากนั้นแกนนำชาวอาหรับที่ยังหลงเหลืออยู่ก็ถูกจับโดยไม่มีการพิพากษา ทุกคนถูกประหารแขวนคอทั้งหมด จากการกระทำของชาวตุรกีต่อชาวอาหรับทำให้ชาวอาหรับเคียดแค้นตุรกีอย่างมาก ซารีฟ ฮุไซน์ อมีร มักกะฮ์ ประกาศเอกราช แยกตัวอิสระ เป็น "กษัตริย์ฮิญาซ" และได้เตรียมอาวุธไว้เพื่อรับมือกับตุรกี พวกเขาได้ล้อมป้อมปราการตุรกีที่ฮีญาซ จนสามารถยึดครองได้ เพราะผู้นำทหารตุรกีไม่กล้าตัดสินใจ ด้วยความคิดเดียวเกรงว่าหากตนยิงปืนใหญ่แล้วอาจถูกกะบะฮ์ได้ ทหารตุรกีไม่อาจต้านทานได้ ทหารอาหรับเข้าบุกรุกทหารตุรกี และทหารตุรกีถูกฆ่าจำนวนมาก ที่เหลือถูกจับเป็นเชลย หลังจากนั้นโอรสของท่านอาลีก็ก่อการกบฏอีก ในนครมะดีนะฮ์ ซึ่งขณะนั้นอาลีเป็นผู้ครองนครมะดีนะฮ์ และก็เกิดการสู้รบกับทหารตุรกีอีกครั้งภายใต้การนำของฟัครี ปาชา (Fakhri -Pasha) แต่ในที่สุดตุรกีก็พ่ายแพ้อีก พลเอกฟัครี ปาชาผู้อดทนแข็งแกร่ง ยอมมอบดาบเครื่องหมายยอมรับความพ่ายแพ้

การเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นทีฮีญาซในครั้งนี้ ประสบผลสำเร็จก็ด้วยการสนับสนุนจากอังกฤษ โดยเฉพาะความพยายามของนายทหารอังกฤษผู้หนึ่ง อันลือชื่อภายหลังได้รับการสมญานามว่าเป็น "ลอเรนซ์แห่งอราเบีย" (Lawrence of Arabia)

36.มูหัมมัด ที่ 6

ในปี ค.ศ. 1918 สงครามโลกใกล้จะยุติลง และดูเหมือนว่า ตุรกีกำลังจะพ่ายแพ้ สุลต่านมุหัมมัด ที่ 5 สิ้นพระชนม์ มุหัมมัด วาฮีดุดดีน (Muhammad Wahiduddin) ขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามว่า "สุลต่าน มุหัมมัดที่ 6"

เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า ทหารตุรกีซึ่งเคยเข้มแข็งอดทนกล้าหาญ จนได้รับชัยชนะมาหลายต่อหลายครั้งจนเป็นที่หวาดกลัวของศัตรู ตอนนี้กลับไม่มีความสามารถอีกต่อไป ความกล้าหาญของเจ้าชายตุรกีไม่อาจต้านทานศัตรูได้อีกต่อไป ดังนั้น หน่วยโคมานโดพันธมิตรจู่โจมเป็นครั้งสุดท้าย จนตุรกีไม่อาจฟื้นได้อีกต่อไป

ในช่วงเวลานั้นเองก็ได้มีการเจรจาจัดทำสนธิสัญญาขึ้น กับอามิร ไฟซอล โอรสของ ฮูไซน์ ว่าจะนำกองทัพอาหรับเริ่มมาจากอบูล อาซัล (Abul Asal) ผ่าน ตูล ซียับ (Tul Syihab) ที่เฮาราน เพื่อตัดกำลังทหารตุรกี

ขณะที่อามิรนำทัพตามแผนการที่ได้วางไว้ เวลาเดียวกันนั้นเอง ทหารอังกฤษภายใต้การนำของ ลอร์ด อัลลันบาย (Lord Ellenbey) สามารถเข้าไปในปาเลสไตน์ ทหารอังกฤษเข้าไปอยู่ในแผ่นดินบริสุทธิ์ ก่อนที่จะถึงเยรูซาเล็ม ด้วยความสับสนวุ่นวาย เสียงคำพูดหนึ่งได้ออกจากปากทหารยุโรปว่า "ขณะนี้สงครามครูเสดได้ยุติแล้ว" หลังจากสามารถยึดครองปาเลสไตน์ได้

ทางด้านทหารอาหรับภายใต้การนำของผู้บัญชาการทหารไฟซอล ได้ทำลายเส้นทางรถไฟซึ่งตุรกีได้เตรียมพร้อมเพื่อถอนทัพ 10 กิโลเมตร จากทางเหนือของดัรอาฺ (Dar'a) ไฟซอลยังได้รับการสนับสนุนจากเครื่องบินรบอังกฤษอีกแรงหนึ่ง ทำให้ทหารแตกทัพพ่ายไป

จากความช่วยเหลือของทหารอาหรับเชื้อชาติอาหรับ ประเทศอาหรับอย่างชาม สามารถยึดครองได้ทั้งหมด รวมทั้งในอิรักด้วย

ส่วนในปาเลสไตน์ ก่อนที่จะปกครองประเทศนี้ ได้ให้คำมั่นสัญญาอย่างชัดเจน โดย ลอร์ด บัลฟอร์ (Lord Belfour) รัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษ ว่าแผ่นดินนี้ตกแก่ชาวยิว ภายหลังจากนั้นชาวอาหรับได้ประจักษ์ชัดว่า การเข้ามาของชาติตะวันตกในอาหรับนั้น มิใช่เพื่อให้เอกราชแต่ต้องการทำให้เกิดความแตกแยก และต้องการมี

อำนาจในแถบนี้ ซารีฟ ฮุไซน์ หลังจากประกาศตนเองเป็นกษัตริย์ฮีญาซ เรียกชื่อว่า "กษัตริย์อาหรับผู้ยิ่งใหญ่" อย่างไรก็ตาม อำนาจของเขาไม่อาจจะแผ่กว้างออกนอกจากฮีญาซ และอามิรไฟซอล ด้วยความพยายามของพระองค์ จนได้รับเลือกจากประชาชนให้เป็นกษัตริย์แห่งชาม (Syria) แต่หลังจากนั้นเพียงไม่กี่วัน ได้ทราบข่าวหลังจากมาถึงดามัสกัสว่า การเป็นกษัตริย์ของพระองค์นั้นมิใช่ความประสงค์ของอังกฤษและฝรั่งเศส เพราะทั้งสองได้บรรลุข้อตกลงลับ ๆ ว่าจะแบ่งชามเป็น 2 ภาค ทางด้านปาเลสไตน์เป็นของอังกฤษ ส่วนซีเรีย เลบานอน จะเป็นของฝรั่งเศส

ส่วนรัฐบาลตุรกีนั้น ทุกอย่างจบลง รัฐบาลยุโรปประสบความสำเร็จ บรรลุวัตถุประสงค์ เมื่อกองทัพพันธมิตรสามารถขึ้นบกที่เมืองหลวงอุษมานียะฮฺ เมืองอิสตันบูล อันสวยงาม โดยไม่มีการต้านทานใด ๆ จากทหารตุรกี การปกป้องมีเพียงแต่ความรู้สึกเคียดแค้นในใจซึ่งไม่อาจจะพูดออกมาจากปากได้ ชนชาติสิงโตไม่มีเขี้ยวและเล็บอีกต่อไป ปากปืนใหญ่จากเรือรบพันธมิตรได้ผินหน้ามายังกรุงอิสตันบูล อันวาร์ ปาชา ตอลอัต ปาชา และกามาล ปาชา ได้หลบหนีออกนอกประเทศ มีเพียงสุลต่านที่เสมือนหนึ่งถูกจำคุกในพระราชวัง กองทัพพันธมิตรได้ออกคำสั่งแก่สุลต่านเพื่อให้มีรัฐบาลใหม่ขึ้นมา ซึ่งต้องมาจากคนที่สนับสนุนพรรคของตน

เป็นเรื่องที่โชคดียิ่งแก่รัฐบาลตุรกี เพราะรัฐบาลพันธมิตรไม่ได้ยึดและครอบครองกรุงอิสตันบูล มรดกของจักรพรรดิ์ไบแซนทีนซึ่งหลุดจากมือพวกเขาเมื่อ 500 ปีที่แล้ว แต่จะคงไว้เพื่อเป็นการถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกัน ส่วนสุลต่านเป็นเพียงหุ่นกระบอกไม่มีบทบาทแต่อย่างใด

ในอนาโตเลีย ความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นภายใต้การนำของนักรบและแกนนำทหารหนุ่มตุรกี ที่ยอมสละชีวิตจนถึงที่สุด พวกเขาจะไม่ยอมรับความพ่ายแพ้และการดูถูกเหยียดหยาม จึงได้จัดกองทัพอย่างแข็งแกร่งภายใต้การนำของเปาซี ปาชา และการิม ปาชา 2 พลเอกชนชาติตุรกีที่ไม่ยอมจำนน

ในกรุงอิสตันบูล พลเอกหนุ่มซึ่งไม่ได้รับตำแหน่งสูง ๆ มานานแล้ว ชื่อว่า เคมาล ปาชา ได้รับสมญานามว่า "ฆอซี" (Ghazi) เพราะเขาสามารถต้านทานศัตรูได้อย่างเข้มแข็งและกล้าหาญที่ อนา ฟอร์ทา (Ana Fortha) สุลต่านและรัฐบาลมีคำสั่งให้พลเอกผู้นี้เดินทางยังอนาโตเลีย เพื่อหาข้อยุติการเคลื่อนไหวในอนาโตเลีย พลเอกเคมาล ปาชา

น้อมรับคำสั่งด้วยดี สุลต่านและรัฐบาลเชื่อว่านี่เป็นศัตรูสำคัญต่อพันธมิตรในยุคปัจจุบัน แต่การนำทัพของเคมาลกลับต้องเสียผลประโยชน์ เพราะเคมาลได้เข้าร่วมกับการเคลื่อนไหวในครั้งนั้นด้วย และหลังจากนั้นสหายบางท่านของเคมาลก็เข้าร่วมในการเคลื่อนไหวอย่างเงียบด้วย คนหนึ่งก็คือ อิสเม็ต ปาชา (Ismet Pasha)

ต่อมาได้มีการจัดประชุมใหญ่ขึ้น ณ ซาน รีโม (San Remo) ได้มีข้อตกลงในชะตากรรมของตุรกีว่า อาณาเขตตุรกีทั้งหมดถูกปลดปล่อยจากอำนาจตุรกี เว้นแต่กรุงอิสตันบูลเท่านั้นยังคงไว้แก่ตุรกี ผู้นำตุรกีและคณะรัฐบาลสุลต่านไม่มีทางออกอย่างอื่นนอกจากน้อมรับมติที่ประชุม

เคมาล ปาชา เมื่อทราบข่าวการลงนามในสนธิสัญญาดังกล่าวจากตัวแทนของสุลต่าน จึงประกาศขึ้นมาเพื่อปลุกระดมชนชาติตุรกีทั้งหมด จนทำให้พวกกลับมีกำลังใจอีกครั้ง เขาไม่ยอมรับอิสตันบูลเป็นเมืองหลวงอีกต่อไป และไม่ยอมรับตัวแทนจากอิสตันบูล อำนาจปกครองที่ถูกต้องต้องมาจากอังการา (Ankara) ไม่ใช่อิสตันบูล

คำตอบที่ได้รับจากมุสตอฟา เคเมลนั้น ทำให้การเมืองยุโรปสั่นสะท้านมิใช่น้อย อีกทั้งหลังจากเสร็จสิ้นลง ต่างฝ่ายต่างเรียกร้องผลประโยชน์จากแผ่นดินตุรกี ซึ่งก็ยังคงมีความขัดแย้งอยู่ระหว่าหุ้นส่วน จนเรียกได้ว่าผู้ที่เป็นพันธมิตรจริง ๆ ก็มีแค่อังกฤษและฝรั่งเศส พวกเขาไม่มีอำนาจพอที่จะเข้าไปปราบปรามทหารของมุสตอฟา เคเมลได้ ส่วนในประเทศอาหรับซึ่งถูกชาวตะวันตกหลอกลวงด้วยแนวทางอันสกปรกเกิดเปลี่ยนแปลงขึ้นใหม่อย่างที่ไม่เคยคิดมาก่อนเลย ในซีเรียเกิดก่อการกบฏเพราะกษัตริย์ไฟซอลถูกไล่ออกจากซีเรีย ในอิรักเกิดกบฏเช่นกัน อย่างไรก็ตาม อังกฤษและฝรั่งเศสส่งทหาร 2 ล้านนาย ตรึงกำลังทั้งในซีเรียและอิรัก ทางด้านเคมาล ปาชานั้น อังกฤษ ฝรั่งเศส ต้องหาวิธีทำลายให้ได้เช่นกัน เพราะหากไม่กำจัดเสีย อังกฤษ ฝรั่งเศส ก็ยังคงไม่หายแค้น

กรีกพยายามดิ้นรนเพื่อให้หลุดพ้นจากความขัดแย้งกัน กรีกซึ่งเคยอยู่ภายใต้ตุรกีตั้งแต่ครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา ตอนนี้ได้ประกาศจะทำลายตุรกี รัฐบาลภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรี เวนิโซลอส (Venizelos) เตรียมพร้อมทำลายตุรกี โดยได้เรียกร้องผลประโยชน์บางประการ สายรายงานหนึ่งรายงานว่า เวนิโซลอส ด้วยความกดดันจากนัก

ศาสนาให้ยึดกรุงอิสตันบูลคืน และไม้กางเขนทองคำจะถูกตั้งแทนที่เดือนเสี้ยวและดาวเหนืออยาโซเฟีย

การเรียกร้องของกรีกต่ออังกฤษ ฝรั่งเศสด้วยดี ทหารกรีกยกพลขึ้นบกที่ชายหาดอัซมิร (Azmir) 100,000 คน มุ่งหน้าโจมตีอาณาจักรของตุรกี

อัล-ฆอซี มุสตอฟา เคมาล ปาชา นำทัพเองเปิดสงครามกับกรีก ชนชาติตุรกีและโลกมุสลิมต่างรอคอยถึงโชคชะตาของนักรบมุสลิมซึ่งเคยรบในแนวทางตลอดระยะเวลา 400 ปี ในสงครามที่ซากาเรีย (Sakaria) ทหารกรีกถูกชะล้างอย่างสะอาดเพราะถูกขับไล่ตกทะเล โดยเคมาล ปาชา ซึ่งภายหลังได้ชื่อใหม่ว่า "Attaturk" ทำลายความฝันของเวนิซยับเยิน เพราะการคาดเดาที่ผิดพลาดว่าตุรกีไม่ได้แข็งแกร่งเหมือนสมัยก่อน

ชนชาติตุรกีสามารถผงาดขึ้นมาอีกครั้ง โลกมุสลิมต่างป่าวร้อง "อัลลอฮุอักบัร" ด้วยชัยชนะของตุรกีครั้งนี้ทำให้อำนาจของสุลต่านไม่มีความหมายอีกต่อไป

วันที่ 17 พฤศจิกายน 1922 ที่ประชุมใหญ่ประชาชาติตุรกี ในอังการา มีมติให้ตุรกีนั้นเป็นสาธารณรัฐ เพระสภาพความเป็นอยู่ของสุลต่านตุรกีปัจจุบันไม่มีความหมายอีกต่อไป เพราะจะมีการเลือกตัวแทนจากที่ต่าง ๆ แต่ประชาชนยังไม่อาจรับกับสภาพการณ์ในขณะนั้นได้ สุลต่านจึงได้ของความช่วยเหลือจากอังกฤษเพื่อให้การคุ้มครองและนำท่านออกนอกประเทศ

สุลต่านทราบดีว่าหากไม่รีบเอาตัวรอดเสียก่อน จะต้องเกิดภัยอันตรายต่อตัวท่านอย่างแน่นอน

ในข้อตกลงวันที่ 17 พฤศจิกายน นั้นได้กำหนดอีกว่า ตุรกีไม่มีสุลต่านอีกต่อไป เพราะฉะนั้นสุลต่านมุหัมมัดที่ 6 หรือวาฮ์ดุดดีน ถูกเปลี่ยนเป็นอับดุลมาญิด ที่ 2 ในฐานะที่เป็นคอลีฟะฮฺมิใช่สุลต่าน

เมื่อคอลีฟะฮฺขึ้นรับตำแหน่งอันไม่มีอำนาจใด ๆ พวกที่มีปฏิกิริยาบรรดาอุลามาอฺ หัวอนุรักษ์ซึ่งไม่รู้ว่าโลกกำลังเปลี่ยนแปลง รวมทั้งบรรดาปาชาซึ่งไม่มีอำนาจใด ๆ ต่างเข้าไปเยี่ยมเยียน เรียกร้องให้เปลี่ยนสู่การปกครองแบบเก่า อย่างไรก็ตาม ก็ไม่อาจพ้นการสืบสวนและไม่พ้นเงื้อมมือสายลับของเคมาล

หลังจากนั้น 1 ปี ในวันที่ 29 พฤศจิกายน 1923 ที่ประชุมใหญ่ประชาชาติตุรกี ได้ออกแถลงการณ์อีกว่า เคาะลีฟะห์จะไม่มีอีกต่อไป เคาะลีฟะฮ์ไม่ใช่เป็นตัวแทน

ของตุรกีเสมอไป เราควรจะร่วมกันปรึกษาหารือกัน ในส่วนของชนชาติตุรกีเองในระบบการเมืองแบบใหม่ ๆ เราไม่อนุญาตให้เคาะลีฟะห์มีอำนาจอีกต่อไป เพราะในปัจจุบันตำแหน่งเคาะลีฟะห์ไม่เหมาะสมอีกต่อไป ดังนั้นอับดุลมาญิดที่ 2 จงออกจากพื้นแผ่นดินตุรกี และจงอย่ากลับมาอีกเลย

เมื่อสิ้นสุลต่าน สิ้นเคาะลีฟะห์ ก็สิ้นอาณาจักรอุษมานียะฮฺ หรืออาณาจักรออตโตมานเติร์ก แต่ก็มีสาธารณรัฐตุรกีเกิดขึ้นใหม่ ภายใต้การนำของมุสตอฟา เคมาล ปาชา หรือเคมาล อะตาเติร์ก